



## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci žalobcu **ES-SLOVAKIA, s. r. o.**, so sídlom Tajovského 643/27, Nedožery - Brezany, IČO: 44 405 642, zastúpeného *JUDr. Dušanom Motúsom, advokátom so sídlom Hviezdoslavova 3, Prievidza*, proti žalovanému **Slovenskej obchodnej inšpekcii, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie**, so sídlom Prievozská 32, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0858/99/2010 z 18. januára 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 13S/24/2011-41 z 28. júna 2011, takto

### r o z h o d o l

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 13S/24/2011-41 z 28. júna 2011 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. SK/0858/99/2010 z 18. januára 2011 a rozhodnutie inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prievidzi pre Trenčiansky kraj č. R/0096/03/2010 z 24. mája 2010 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 132 eur titulom súdneho poplatku a 193,23 eura titulom trov právneho zastúpenia na účet JUDr. Dušana Motúsa, advokáta so sídlom Hviezdoslavova 3, Prievidza, vedený vo VÚB, a. s., číslo účtu X. do troch dní.

### **O d ô v o d n e n i e :**

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. SK/0858/99/2010 z 18.01.2010, ktorým žalovaný zmenil rozhodnutie inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prievidzi pre Trenčiansky kraj (ďalej len „správny orgán 1. stupňa“) č. R/0096/03/2010 z 24.05.2010 a uložil žalobcovi pokutu v sume 200 eur za porušenie povinností podľa § 4 ods. 3 zákona č. 147/2001 Z. z. o reklame a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zistenej u žalobcu dňa 20.01.2010 tým, že porušil zákaz šírenia inej ako prípustnej porovnávacej reklamy.

Krajský súd tak rozhodol v konaní podľa § 247 a nasl. OSP, § 4 ods. 2 a ods. 3, § 11 ods. 3 písm. e/ a ods. 5 zákona č. 147/2001 Z. z. o reklame a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o reklame“), keď z pripojeného spisového materiálu zistil, že správny orgán 1. stupňa vykonal šetrenie podnetu č. 802/2009 dňa 06.11.2009 a dňa 20.01.2010 podaného obchodnou spoločnosťou Action Sports, s. r. o Bratislava, ktorá prevádzkuje sieť kamenných predajní s názvom Muničák a internetový na adrese [www.municak.sk](http://www.municak.sk) (Muničák je registrovaná obchodná známka na Úrade priemyselného vlastníctva pod číslom zápisu 222071). Šetrenie bolo zamerané na dodržiavanie zákona o reklame, pričom k podaniu pripojenej notárskej zápisnice sp. zn. Nz 28373/2009 z 21.08.2009 napísanej v notárskom úrade JUDr. M. bolo osvedčené, že na webovej stránke [www.arzenal.sk](http://www.arzenal.sk) v časti „Kontakt“ na vrchnej lište prehliadača bol uvedený reklamný slogan v znení „Kontakt – Muničák je drahý nakupujte u nás! Arzenál.sk Airsoft obchod – Airsoft obchod ARZENÁL“. Správny orgán 1. stupňa dospel k záveru, že text zverejnený na vrchnej lište prehliadača na webovej stránke žalobcu nestanovuje presné a konkrétne porovnanie cien u konkrétnych výrobkov oboch predajcov. Žalobca nepredložil do 20.01.2009 doklad o tom, ako vyzerala jeho internetová stránka v období od 18.08.2009 do 26.08.2009, teda nepreukázal, že na jeho webovej stránke nebol uvedený sporný text „Muničák je drahý nakupujte u nás“. Podľa správneho orgánu 1. stupňa žalobca porušil podľa § 4 ods. 3 zákona o reklame zákaz šírenia inej ako porovnávacej reklamy, a preto rozhodnutím z 24.05.2010 mu bola uložená pokuta v sume 200 eur. Žalovaný na odvolanie žalobcu zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu v časti týkajúcej sa vykonania kontroly z 06.11.2009, ktorú vo výroku napadnutého rozhodnutia vypustil. Zrejme nesprávnosti v písomnom vyhotovení rozhodnutia, resp. v jeho odôvodnení na strane 2 vo

štvrtom odseku opravil žalovaný listom č. j. SK/0858/99/2010 za použitia § 47 ods. 6 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“).

Z rozhodnutí správnych orgánov je podľa krajského súdu zrejmé, že správny orgán 1. stupňa sa dozvedel prvý krát o porušení povinností žalobcom dňa 06.11.2009, vo veci rozhodol dňa 24.05.2010, žalovaný rozhodol o odvolaní žalobcu dňa 18.01.2011 a rozhodnutie žalovaného nadobudlo právoplatnosť dňa 25.01.2011.

Krajský súd neprihliadol na námietky žalobcu, že v texte uvedenom na jeho webovej stránke nebolo označenie „Muničák“ uvedené v tvare a znení ako je registrovaná obchodná známka pod č. 222071 z dôvodu, že uvedená odchýlka nepriamo označuje produkt spol. ACTION SPORTS, s. r. o.. Keďže žalobca v reklame neuviedol presné a konkrétne porovnanie cien konkrétnych výrobkov, ktoré predával žalobca a aj spol. ACTION SPORTS, s. r. o., nejde o prípustnú reklamu v zmysle § 4 ods. 2 zákona o reklame.

Výška uloženej pokuty 200 eur sa javila krajskému súdu ako primeraná vzhľadom na závažnosť, trvanie a následky protiprávneho konania žalobcu ako aj vzhľadom na skutočnosť, že spol. ACTION SPORTS, s. r. o. neutrpela žiadnu priamu škodu. Preto námietky žalobcu proti výške pokuty považoval súd za nedôvodné.

Pokiaľ žalovaný opravil zrejmu nesprávnosť v odôvodnení rozhodnutia za použitia § 47 ods. 6 správneho poriadku a o oprave upovedomil žalobcu písomne listom z 05.04.2011 ani námietky týkajúce sa odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nepovažoval krajský súd za dôvodné.

Krajský súd neprihliadol ani na tvrdenie žalobcu, že žalovaný, resp. správny orgán 1. stupňa nerozhodol o veci v lehote podľa § 11 ods. 5 zákona o reklame. Mal za to, že ak sa správny orgán 1. stupňa dozvedel prvýkrát o porušení povinností žalobcom dňa 06.11.2009, vo veci rozhodol dňa 24.05.2010, t. j. v jednoročnej lehote v zmysle § 11 ods. 5 zákona o reklame, skutočnosť, že rozhodnutie žalovaného nadobudlo právoplatnosť dňa 25.01.2011, nemá na posúdenie lehoty na rozhodnutie vo veci podľa § 11 ods. 5 zákona o reklame vplyv.

Takto potom krajský súd dospel k záveru, že žalovaný úplne zistil skutočný stav veci, dokazovanie správne vyhodnotil, vyvodil z neho správny právny názor a rozhodol v súlade so zákonom a dôvody uvedené žalobcom v žalobe neboli podľa krajského súdu spôsobilé na zrušenie napadnutého rozhodnutia.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý nemal v konaní úspech, právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie namietajúc, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Poukázal na to, že žalovaný správny orgán vo výrokovej časti svojho rozhodnutia uviedol, že žalobcovi sa ukladá pokuta za porušenie povinností zistených kontrolou dňa 20.01.2010. Aj vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 07.04.2011 tvrdil, že o porušení zákona o reklame zo strany žalobcu sa dozvedel až pri kontrole vykonanej dňa 20.01.2010, nakoľko až pri tejto kontrole bola správne mu orgánu predložená notárska zápisnica zo dňa 21.08.2009, z ktorej malo vyplývať protiprávne konanie žalobcu.

Poukázal na to, že z inšpekčného záznamu zo dňa 06.11.2009 správneho orgánu 1. stupňa jednoznačne však vyplýva, že už toho dňa mal správny orgán predmetnú notársku zápisnicu k dispozícii. Táto skutočnosť je uvedená v časti inšpekčného záznamu označenej ako „kontrolné zistenia“.

Podľa žalobcu na základe vykonaného dokazovania dospel súd k správne mu skutkovému zisteniu, že o porušení povinností zo strany žalobcu podľa § 4 ods. 3 zákona o reklame sa správny orgán dozvedel už 06.11.2009, čo konštatuje aj v odôvodnení svojho rozsudku. Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku dospel súd k záveru, že nakoľko sa prvostupňový správny orgán dozvedel o porušení povinností dňa 06.11.2009 a o uložení pokuty rozhodol 24.05.2011, dodržal jednoročnú lehotu podľa § 11 ods. 5 zákona o reklame.

S týmto právnym názorom prvostupňového súdu žalobca vyslovil nesúhlas. S poukazom na ustanovenie § 11 ods. 5 zákona č. 147/2001 Z. z. o reklame, ktoré neupravuje lehotu na vydanie rozhodnutia prvostupňového orgánu, ale lehotu na uloženie pokuty.

Žalobca mal za to, že pokutu možno považovať za uloženie účastníkovi správneho konania vtedy, keď mu vznikne povinnosť túto pokutu uhradiť. Táto povinnosť nevzniká vydaním rozhodnutia, ale až jeho právoplatnosťou, pretože len právoplatné rozhodnutie je pre účastníka konania záväzné.

Podľa názoru žalobcu je v zmysle ustanovenia § 11 ods. 5 zákona o reklame potrebné, aby správny orgán v jednoročnej subjektívnej lehote nielen vydal rozhodnutie o uložení pokuty, ale aby v tejto lehote vydané rozhodnutie nadobudlo aj právoplatnosť. K uloženiu pokuty, a teda k vzniku určitej právnej povinnosti pre účastníka konania, dochádza až právoplatnosťou rozhodnutia.

Lehotu upravenú v ustanovení § 11 ods. 5 zákona č. 147/2001 Z. z. o reklame je potrebné považovať za lehotu prekluzívnu, po uplynutí ktorej nemožno účastníka konania postihnúť za správny delikt. Jedná sa o hmotnoprávnu lehotu, ktorá sa neprerušuje dňom vydania rozhodnutia prvostupňového orgánu. Obdobným spôsobom je limitované ukladanie

pokút aj podľa iných predpisov, napr. v § 38 ods. 7 zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve, alebo v § 19 ods. 3 zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce.

Podľa názoru žalobcu mohol teda správny orgán právoplatne rozhodnúť vo veci len v termíne do 06.11.2010, teda do jedného roka odvtedy, ako sa prvý raz o porušení zákazu šírenia inej ako prípustnej porovnávacej reklamy dozvedel. Rozhodnutie však nadobudlo právoplatnosť až 25.01.2011, teda po uplynutí zákonom stanovenej subjektívnej lehoty.

Rozhodnutie žalovaného správneho orgánu je podľa žalobcu založené na nesprávnom právnom posúdení veci, pretože neboli splnené podmienky na uloženie pokuty po uplynutí lehoty podľa ustanovenia § 11 ods. 5 zákona č. 147/2001 Z. z. o reklame, čím sú v predmetnej veci dané dôvody na zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Vzhľadom k uvedenému žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, 827 99 Bratislava, č. SK/0858/99/2010 zo dňa 18.01.2011 zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a žalovaného zaviazne nahradiť žalobcovi trovy konania.

Žalovaný v písomnom vyjadrení na odvolanie zotrúvajúc na dôvodoch svojho rozhodnutia a vyjadreniu k žalobe k žalobcovým námietkam uviedol, že si nie je vedomý žiadneho porušenia zákona. Bol toho názoru, že ako kontrolný orgán postupoval v zmysle zákona č. 147/2001 Z. z. o reklame, správne zistil skutkový stav a vyvodil právny záver v tom zmysle, že kontrolovaný subjekt porušil uvedený právny predpis. Na základe tohto zistenia mu bola uložená pokuta ktorú považuje žalovaný za primeranú k zistenému porušeniu zákona a rozsahu dopadu na spotrebiteľa.

Žalovaný zastáva názor, že rozhodnutie č. SK/0858/99/2010 zo dňa 18.01.2011 bolo vydané na základe spoľahlivo a presne zisteného skutkového stavu veci, v súlade splatnými právnymi predpismi, čo potvrdil aj Krajský súd v Trenčíne vo svojom rozhodnutí 13S/24/2011-41 zo dňa 28.06.2011, ktorého sa žalovaný pridriiava.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací odvolanie ako nedôvodné zamietol a rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 13S/24/2011-41 zo dňa 28.06.2011 potvrdil s tým, že žalobcovi sa nepriznáva právo na náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c

ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia verejného rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk) (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V intenciách ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP „Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov“ sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Správne súdnictvo zabezpečuje kontrolu zákonnosti rozhodnutia. Keďže súd nie je oprávnený rozhodnúť vo veci samej, je pre posúdenie veci rozhodujúci právny (ale aj skutkový) stav v čase rozhodovania správneho orgánu (§ 250i ods. 1 veta prvá OSP).

Podľa § 250i ods. 2 OSP ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo **rozhodol o uložení sankcie**, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správnemu orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy je založený i na zistení vady v procesnom postupe alebo rozhodnutí (§ 250i ods. 3 OSP). Pokiaľ takáto vada nie je súdom zistená znamená to, že správnym orgánom použitý procesný postup, zistenie skutkového stavu a následná aplikácia hmotnoprávneho predpisu. Ak takáto vada zistená je, súd v zmysle § 250i ods. 3 OSP vždy skúma, či táto vada mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení a zásad Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) posudzujúc, či krajský náležite preskúmal zákonnosť žalobou napadnutých rozhodnutí a v intenciách dôvodov podaného odvolania dospel k záveru, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil.

Obsahom administratívneho spisu bolo nesporne preukázané, a potvrdil to vo svojom rozsudku i krajský súd, že prvostupňový správny orgán sa o porušení zákona, a to § 4 ods. 3 zákona o reklame, zo strany žalobcu dozvedel **06.11.2009**, pričom o uložení pokuty rozhodol **24.05.2010**. Žalovaný rozhodol dňa **18.01.2011** a vec bola právoplatne skončená **25.01.2011**.

Podľa čl. 1 ods. 1 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Ústavný súd Slovenskej republiky princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore, ktorým vyslovil, že *„v právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasť okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodit' z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôkaz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorým boli priznané.“* (pozri k tomu bližšie sp. zn. I. ÚS 17/1999, Nález z 22.09.1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne sp. zn. I. ÚS 44/1999. Nález z 13.10.1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382).

V judikatúre Ústavného súdu Slovenskej republiky sa požiadavka materiálneho právneho štátu akceptovala aj v ďalšom právnom názore, podľa ktorého *„v právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasť okrem iných stelesnené také princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu, čo možno spoľahlivo vyvodit' z čl. 1 ústavy), sa osobitný dôraz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy.“*

*Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorým boli priznané (I. ÚS 10/98).“ (pozri sp. zn. I. ÚS 54/02. Nález z 13.11.2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok, s. 750).*

Základnou premisou materiálneho právneho štátu prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

Ustanovením čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky sa Slovenská republika zaviazala, že uznáva a dodržiava všeobecne záväzné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

V intenciách čl. 154c Ústavy Slovenskej republiky je Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.) súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky a má prednosť pred zákonom, ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva treba pojmy „trestné obvinenie“ a „práva a záväzky občianskej povahy“ pokiaľ ide o rozsah aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru vykladať autonómne od ich definovania vo vnútroštátnom právnom poriadku členských štátov dohovoru (pozri napr. rozsudok Neumeister v. Rakúsko z júla 1976).

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Z tohto hľadiska treba vykladať aj všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému z trestného činu. Hranice medzi trestnými deliktami, za ktoré ukladá trest súd a deliktami za ktoré ukladajú sankcie správne orgány, sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odôvodnené prirodzeno-právnymi princípmi.

Keďže čl. 6 ods. 1 prvá veta dohovoru hovorí „o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia“ je podľa názoru najvyššieho súdu nevyhnutné poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívnoprávna zodpovednosť.

Napokon aj Odporúčanie výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty o správnych sankciách, ktoré bolo schválené Výborom ministrov 13.02.1991 na 452. zasadnutí zástupcov ministrov odporúča vládam členských štátov, aby sa vo svojom práve aj praxi riadili zásadami, ktoré vyplývajú z tohto odporúčania. Pokiaľ ide o rozsah pôsobnosti tohto odporúčania, je v ňom uvedené, že sa vzťahuje na správne akty, ktorými sa ukladá postih za správanie, ktoré je v rozpore s uplatniteľnými pravidlami, či už ide o pokuty alebo iné opatrenia trestnej povahy bez ohľadu na to, či majú peňažnú alebo inú povahu. Tieto druhy postihu sa považujú za správne sankcie.

Podľa zásady č. 6 tohto odporúčania je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie (77)31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní.

V predmetnej veci, keďže ide o preskúmavanie zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov o postihu za správny delikt s uložením peňažnej pokuty, treba podľa názoru odvolacieho súdu aplikovať na danú vec čl. 6 ods. 1 prvá časť dohovoru.

V predmetnej veci žalobcovi bola uložená pokuta podľa § 11 zákona o reklame.

Z ustanovenia § 11 ods. 5 zákona o reklame vyplýva že pokutu možno uložiť do jedného roka odo dňa, keď sa orgán dozoru o porušení zákona dozvedel, najneskôr však do troch rokov odo dňa porušenia tohto zákona.

V zmysle dnes už ustálenej judikatúry slovné spojenie použité zákonodarcom ... „**pokutu možno uložiť**“... je potrebné chápať tak, že uložením pokuty treba rozumieť právoplatné rozhodnutie. Pokiaľ by pre uloženie pokuty postačovalo iba vydanie rozhodnutia orgánu prvého stupňa, nebolo by možné zabrániť predlžovaniu konania na úkor účastníka. S ohľadom na konštitutívny charakter rozhodnutia o uložení sankcie za správny delikt až materiálnou právoplatnosťou je dotknutá právna sféra páchatel'a správneho deliktu, keďže týmto okamihom vznikne jeho povinnosť sa rozhodnutiu podrobiť (pozri k tomu bližšie nález

Ústavního soudu České republiky sp. zn. II. ÚS 192/05 – [www.nalus.cz](http://www.nalus.cz), rozsudok Nejvyššího správního soudu České republiky sp. zn. 6A/99/2001 - [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz), či rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 8Sžo/147/2008 – ZSP 70/2009).

V zmysle zhora uvedeného preto na zachovanie lehôt podľa § 11 ods. 5 zákona o reklame nestačí len v rámci nich vydať prvostupňové rozhodnutie, ale je nevyhnutné, aby toto najneskôr v posledný deň uvedených lehôt nadobudlo aj právoplatnosť. Za uloženie sankcie za správny delikt možno považovať len také rozhodnutie, ktoré je už v zásade konečné, a ktorým bola právoplatne uložená povinnosť plniť. Až právoplatnosťou takéhoto rozhodnutia bola priamo dotknutá práva sféra povinného subjektu.

Prakticky všetky právne predpisy, ktoré zakotvujú postih za iný správny delikt ustanovujú prekluzívne lehoty na uloženie sankcie. Časové limitovanie právneho postihu za správny delikt má dôvody materiálne (účel sankcie možno dosiahnuť len jej včasným uložením, sankcia uložená po uplynutí dlhej doby od protiprávneho konania stráca funkciu individuálnej ako aj generálnej prevencie) a dôvody procesné (uplynutím dlhšej doby od spáchania protiprávneho konania sa oslabuje sila dôkazných prostriedkov).

Zákonodarca v predmetnom ustanovení ustanovil subjektívnu jednoročnú prekluzívnu lehotu, ktorá plynie v rámci objektívnej trojročnej prekluzívnej lehoty.

Lehoty (či doby) uvedené v zhora citovanom zákonom ustanovení § 11 ods. 5 zákona o reklame (jednoročná subjektívna a trojročná objektívna) na uloženie sankcie za správny delikt sú prekluzívnymi (prepadnými) lehotami, na uplynutie ktorých je povinný prihliadnuť správny orgán z úradnej povinnosti (ex offio), aj keď ich uplynutie nie je účastníkom konania namietané.

Na konanie inšpekčných orgánov pri ukladaní sankcií podľa zákona o reklame sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní - zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), podľa ktorého žalovaný aj postupoval, ktorý však nepozná zastavenie plynutia prekluzívnej lehoty (či už jej nezačatím, spočívaním, neskončením, či prerušením jej plynutia).

Termín „*dozvedieť sa o porušení povinností*“ podľa § 11 ods. 5 zákona o reklame znamená, že ide o časový okamih vedomosti správneho orgánu, príslušného na rozhodnutie o postihu za protiprávne konanie.

Pre počítanie času je prirodzeným a obvyklým počítaním spôsob označovaný „*a momento ad momentum*“, od okamihu k okamihu.

Z obsahu administratívneho spisu a rozhodnutí v predmetnej veci nesporne vyplýva, že žalovaný sa po vykonaní šetrenia musel dozvedieť (a aj sa dozvedel) o protiprávnom konaní žalobcu najneskôr na základe inšpekčného záznamu zo dňa 06.11.2009, na základe ktorého začal dňa 21.04.2010 správne konanie podľa § 18 správneho poriadku za porušenie § 4 ods. 3 zákona o reklame. O uložení pokuty rozhodol rozhodnutím z 24.05.2010. Proti rozhodnutiu o uložení pokuty podal žalobca odvolanie. O odvolaní žalobcu rozhodol žalovaný 18.01.2011 tak, že napadnuté prvostupňové rozhodnutie vo výrokovej časti zmenil.

Podľa ustálenej judikatúry správne konanie prvostupňové a druhostupňové tvorí jeden celok a je skončené až právoplatnosťou druhostupňového rozhodnutia, t. j. v danej veci 25.01.2011.

Vzhľadom na uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že pokiaľ krajský súd žalobu zamietol považujúc pokutu za uloženú v zákonnej lehote, nerozhodol v súlade so zákonom, a preto rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 prvá veta OSP zmenil, rozhodnutie žalovaného spolu s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa zrušil a vec vrátil žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie (§ 250j ods. 2 písm. a/ a e/ OSP). Žalovanému treba vytknúť, že mal na preklúziu prihliadnúť pri rozhodovaní o opravnom prostriedku. Ak správne orgány nestihli pokutu uložiť v lehote jedného roka, bolo potrebné konanie podľa § 30 správneho poriadku zastaviť.

Podľa § 250j ods. 4 OSP správne orgány sú viazané názorom súdu.

O náhrade trov súdneho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP s poukazom na § 151 ods. 1 a 5 OSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu pozostávajúcu zo zaplatenia súdneho poplatku za žalobu a za odvolanie 2 x po 66 eur a z trov právneho zastúpenia v sume 193,23 eura v zmysle ich vyčíslenia, a to za 3 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia

09.03.2011, podanie žaloby 17.03.2011 a podanie odvolania 08.08.2011) jeden úkon á 57 eur (*správne mohol účtovať za jeden úkon 123,50 eura*), plus 3 x 7,41 režijný paušál plus odmena za jeden úkon právnej služby (§ 11 ods. 1 (*správne ods. 4*) a § 14 ods. 1 písm. a/ a b/ a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), ktorú náhradu je v zmysle § 149 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP žalovaný povinný zaplatiť na účet JUDr. Dušana Motúsa, advokáta so sídlom Hviezdoslavova 3, Prievidza, vedený vo VÚB, a. s., číslo účtu X. do troch dní.

Vzhľadom na to, že súd rozhoduje o náhrade trov konania na návrh, nemohol najvyšší súd priznať žalobcovi vyššiu odmenu, ako si vyúčtoval.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

**P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .**

V Bratislave 31. mája 2012

**JUDr. Jana Baricová, v. r.**  
**predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková